

นิมิตพิศวง

เมืองลี

ก่อนที่ผมจะเล่าเรื่อง นิมิตพิศวงของเมืองลี จังหวัดลำพูนที่ผมได้ยินได้ฟัง มาจากแดนทิพย์แดนธรรม ก็จะขออนุญาตนำหลักธรรมอันเป็นเครื่องปรุงแต่ง จิตใจ ให้เกิดความเข้าใจ และจะได้นำมาเป็นเครื่องส่องทางชีวิตให้ดำเนินไป อย่างมีความสุข สมกับที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์และพบพระพุทธศาสนา เพื่อ มิให้หลักธรรมต่าง ๆ อันมีคุณค่าสถิตย์อยู่แต่ในใบลานหรือในหนังสือ ขาดการ เอาใจใส่ดูแล

หลักธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล้วนแล้วแต่นำมาซึ่ง ประโยชน์สุขแก่สัตว์โลกผู้มีธุลีในดวงตาแน่นหนา เพราะทุกวันนี้เราเกิดมา อยู่ในยุคของโลกใหม่โลกที่สัจธรรมกำลังจะอันตรายหายไ้จากจิตใจของคน ทำให้คนเราทุกวันนี้โหดเหี้ยมเห็นแก่ตัว โลกถูกเป็นไฟไปทุกหย่อมหญ้า สังคม โลกสมัยใหม่จึงถูกย้อมและมัวเมาไปด้วยวัฒนธรรมอันหลากหลายที่พึงทางใจ ของคนเราจึงไม่มี สัจธรรมมิได้ถูกหยาบยักขึ้นมาเป็นที่พึงทางใจ พระรัตนตรัย จะกลายเป็นตำนานที่ถูกกล่าวขวัญหรือเป็นเพียงสมุดบันทึกหรือเป็นเพียงวัสดุชิ้นหนึ่งเท่านั้น

การนำเอาหลักธรรมมาเป็นหลักชัย ชี้นำทางชีวิตสำหรับคนเรา จึงมี ความจำเป็นอย่างยิ่งยวดชีวิตนั้นถูกความชราถูกรานอยู่อย่างเงียบๆ ทุกคน ทุกชีวิต ล้วนแล้วแต่ตกอยู่ท่ามกลางกระแสอันเชี่ยวกราดของความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ความเป็นอนิจจัง ความเป็นทุกข์ และความที่ไม่บังคับบัญชาให้เป็นไปตามความต้องการได้ แต่คนเราก็มักประมาทลืมหืมทำความดี ลืมการทำบุญทำทาน ปล่อยชีวิต สะเปะสะปะเรื่อยไป ผลที่สุดตายไปแล้ว ไม่มีคุณงามความดี หรือไม่มีอะไรที่จะทำ เพื่อความดี การมีชีวิตจึงเป็นการขาดทุน ไม่มีกำไรโดยแท้

หลักธรรมที่จะกล่าวนี้เป็นหลักสังคหวัตถุ เป็นการทบทวนความทรงจำ ก่อนที่จะเข้าไปสู่การนิมิตของผม

1. **อัตถจริยา** การประพฤติปฏิบัติเพื่อประโยชน์ร่วมกันมีอะไรช่วย เกื้อกูลกันและกัน
2. **สันโดษ** ความพึงพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ พอใจในสิ่งของตน พอใจตามมี ตามได้ พอใจในสิ่งที่ได้มา โดยชอบธรรม
3. **การทำบุญ** บุญนั้นเป็นชื่อของความสุข การทำบุญย่อมนำความสุขมาให้ การทำบุญย่อมหล่อเลี้ยงจิตใจให้เบิกบานแจ่มใส มีพลังมีอำนาจ บุญเป็นที่พึง ทางใจอย่างยอดเยี่ยมที่สุด ไม่มีอะไรมาเปรียบปาน
4. **การละความทุกข์ทั้งปวง** สัตว์โลกทั้งหลายย่อมมีกรรมเป็นของตัว ใครทำกรรมใดไว้อย่อมได้รับผลกรรมนั้น ความทุกข์ ย่อมไม่เป็นสิ่งที่ปรารถนาของ บุคคล สัตว์อื่น รักสุขเกลียดทุกข์ฉันใด มนุษย์ที่มีความรักสุข เกลียดทุกข์ฉันนั้น การถอยออกมาจากความทุกข์โศก ความอาลัยอาวรณ์ ไม่มีสิ่งใดอื่นนอกจากการประพฤติปฏิบัติทางแห่งคุณงามความดี ละเว้นความชั่ว ชำระจิตใจให้แจ่มใส บริสุทธิ์ บริบูรณ์
5. **เกื้อกูลมารดาบิดา** มารดาบิดาเป็นผู้มีอุปการะมากต่อบุตรธิดา ผู้เป็น บุตรธิดาจึงควรปฏิบัติชอบต่อท่าน โดยประการทั้งปวง การปฏิบัติชอบต่อมารดา บิดานั้นเป็นบุญมาก มารดาบิดาย่อมพอใจยกทรัพย์มรดกให้แก่บุตรธิดาที่ ปฏิบัติชอบต่อท่าน อนึ่งคนทั้งหลายย่อมสรรเสริญ เมื่อร่างกายแตกทำลายย่อม บันเทิงในสวรรค์ การเกื้อกูลมารดาบิดาจึงชื่อนำความสุขมาให้

6. การแก้แค้นและพรหม การปฏิบัติชอบในบรรพชิตหรือใน นักพรตทั้งหลายชื่อว่า การแก้แค้นแก้แค้น การปฏิบัติชอบในพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าและสาวกของพระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้ลอบบาปได้แล้ว ชื่อว่าแก้แค้นแก้พรหม (พรหมัญญาตา) เพราะอรรถว่าท่านเหล่านั้นเป็นผู้มีคุณธรรม สูง ย่อมนำความสุขมาให้ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ทั้งเป็นปัจจัยให้ได้บรรลุมรรคผล นิพพานอันเป็นความสุขอย่างยิ่ง

7. ศิลานำความสุขมาในคนชรา ความสุขบางอย่างมีเฉพาะกาล คือ ในเวลา ที่ยังหนุ่มสาวอยู่เท่านั้น แต่ความสุขอันเกิดจากศีลนั้นเป็นสุขที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต ยิ่งแก่ยิ่งมีความสุข อนึ่งความสุขอันเกิดจากเครื่องประดับ เช่น เสื้อผ้าแพรพรรณแก้วแหวนเครื่องอลังการก็ให้ความสุขในบางวัย บางอย่างเหมาะแก่คนบางวัย แต่ศีลเหมาะแก่คนทุกวัย ก่อให้เกิดความสุขใจตลอดเวลาที่รักษา

8. ศรัทธาตั้งมั่นแล้วนำความสุขมาให้ ศรัทธาคือความเชื่อในสิ่งอันควร เชื่อ เชื่อกรรม ผลของกรรม มรดกแห่งกรรมและเชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้า เมื่อเชื่อแล้วย่อมไม่หวั่นไหวในสิ่งใด อะไรเกิดขึ้นแก่ชีวิตก็ปลงตกว่า นี่คือการกรรม นี่คือผลแห่งกรรม นี่คือมรดกแห่งกรรมที่เราจะต้องยอมรับ หลีกเลียง ไม่ได้ มีใจแช่มชื่นอยู่เสมอ ปลงใจเชื่อเรื่องกรรมเสียอย่างเดียว มีความสุขในชีวิต ขึ้นอีกมากมาย และเป็นทางให้ไม่กลัวทำความชั่วด้วย เพราะกลัวผลกรรม ศรัทธาจึงชื่อนำความสุขมาให้

9. สุข ปัญญาปฏิลาโภ การได้ปัญญาให้เกิดสุข ปัญญาอย่างใดอย่างหนึ่ง ใน 2 อย่าง คือ โลภีปัญญา หรือโลกุตตรปัญญา ผู้ได้โลภีปัญญาย่อมสามารถ อยู่เป็นสุขในโลก เพราะใช้โลภีปัญญานั้นหาทรัพย์ตั้งหลักฐาน เว้นสิ่งชั่ว ทำสิ่งดี สงเคราะห์คนที่ควรสงเคราะห์ เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุให้เกิดสุขทั้งสิ้น ผู้ได้ โลภีปัญญา ใจอยู่ในธรรม เฝ้ามองอยู่ในธรรม ไม่มีกิเลสภาระรบกวน ใจหนักใจ ย่อมมีความสุข ความเบิกบานอยู่ตลอดเวลา เป็นความสุขอย่างยิ่ง

10. การไม่ทำบาปทั้งปวงเป็นสุข คือเว้นบาปโดยเด็ดขาด ด้วยเสตฺถมาต วิรติ คือละบาปด้วย อริยมรรคไม่ให้นันเกิดขึ้นอีก เมื่อบาปอันเหตุแห่งทุกข์ ไม่เกิดขึ้น ความไม่เกิดขึ้นแห่งทุกข์เป็นความสุข การไม่ทำบาปย่อมนำความสุข มาให้

ข้อธรรมอีกประการหนึ่งที่จะนำมากล่าวโดยย่อ เพื่อส่งเสริมศรัทธา ความเชื่อ ความเข้าใจแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ ชีวิตทั้งชีวิตจะไม่มีขาดทุนมีแต่ กำไร เกิดมาไม่เปล่าประโยชน์ ไม่เป็นโมฆะบุรุษ

กัลยาณมิตรตตา ความมีกัลยาณมิตร คือ มีผู้แนะนำ สั่งสอนที่ปรึกษา เพื่อนที่คบหา และบุคคลผู้แวดล้อมที่ดี ความรู้จักเลือกเสวนาบุคคล หรือเข้าร่วม หมู่กับท่านผู้ทรงคุณทรงปัญญา มีความสามารถ ซึ่งจะช่วยเหลือ สนับสนุน ชักจูงชี้ช่องทาง เป็นแบบอย่าง ตลอดจนเป็นเครื่องอุดหนุนแก้แค้นแก้กัน ให้ดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดี ในการศึกษาอบรม การครองชีวิตการประกอบกิจการ และธรรมปฏิบัติ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ดี

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อน เป็นบุพนิมิต ฉันทใด ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้น ของอรายธัชฎาภิคมมรรค แก่ภิกษุ ฉันทนั้น”

“ความมีกัลยาณมิตร เท่ากับเป็นพรหมจรรย์ (การครองชีวิตประเสริฐ) ทั้งหมดทีเดียว เพราะว่าผู้มีกัลยาณมิตรพึงหวังสิ่งนี้ได้ คือ จักเจริญ จักทำให้มาก ซึ่งอารยธัชฎาภิคมมรรค”

“อาศัยเราผู้เป็นกัลยาณมิตร เหล่าสัตว์ผู้มีชาติเป็นธรรมก็พ้นจากชาติ ผู้มีชราเป็นธรรมตา ก็พ้นจากชรา ผู้มีมรณะเป็นธรรมตา ก็พ้นจากมรณะ ผู้มีโสกะ ปรีเวทะ ทุกข์ โทมนัส และอายุราสเป็นธรรมตา ก็พ้นจากโสกะ ปรีเวทะ ทุกข์ โทมนัสและอุปายาส”

“เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบภายนอกอื่นแม้สักอย่างเดียว ที่มีประโยชน์ มากสำหรับภิกษุผู้เป็นเสขะ เหมือนความมีกัลยาณมิตร ภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร ย่อมกำจัดอกุศลได้และย่อมยังกุศลให้เกิดขึ้น”

“ความมีกัลยาณมิตร ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่งสังขาร” ฯลฯ

โยนิโสมนสิการ (การใช้ความถูกต้อง) คือกระทำในใจโดยแยบคายมองสิ่งทั้งหลายด้วยความคิดพิจารณาสืบค้นถึงต้นเค้าสาเหตุผลจนตลอดสาย แยก แยะออกพิเคราะห์ดูด้วยปัญญาที่คิดเป็นระเบียบ และโดยอุบายวิธีให้เห็นสิ่งนั้น ๆ หรือปัญหานั้น ๆ ตามสภาวะและตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็น บุพนิมิต ฉันท ไฉ ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของ อรายธัชฎาภิกขมรรค แก่ภิกษุ ฉันทนั้น”

“เราไม่เล็งเห็นองค์ประกอบภายในอื่นแม้สักอย่างเดียวที่มีประโยชน์ มากสำหรับภิกษุผู้เป็นเสขะ เหมือนโยนิโสมนสิการ ภิกษุผู้มีโยนิโสมนสิการ ย่อม กำจัดอกุศลได้ และย่อมยังกุศลให้เกิดขึ้น”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่น แม้สักข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้สัมมาทิฐิ ที่ยังไม่ เกิดขึ้น ก็เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้น ก็ยิ่งเจริญขึ้น เหมือนโยนิโสมนสิการเลย”

“เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่น แม้สักข้อหนึ่ง ซึ่งจะเป็นเหตุให้ความสงสัย ที่ยังไม่เกิด ก็ไม่เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้น แล้ว ก็ถูกขจัดเสียได้ เหมือนโยนิโสมนสิการเลย”

“โยนิโสมนสิการ ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่งสังขาร” ฯลฯ

อัปมาทะ (ความไม่ประมาท คือ ความเป็นอยู่อย่างไม่ขาดสติ หรือความ เพียรที่มีสติเป็นเครื่องเร่งเร้าและควบคุมได้แก่ การดำเนินชีวิตโดยมีสติเป็น เครื่องเร่งเร้าและควบคุม ได้แก่การดำเนินชีวิตโดยมีสติเป็น เครื่องกำกับความ ประพฤติปฏิบัติและการกระทำทุกอย่างระมัดระวังตัว ไม่ยอมถลาลงไปในทาง เสื่อม แต่ไม่ยอมพลาดโอกาสสำหรับดีงามและความเจริญก้าวหน้า ตระหนัก ในสิ่งที่พึงทำและพึงละเว้น ใส่ใจสำนึกอยู่เสมอในหน้าที่อันจะต้องรับผิดชอบ ไม่ยอมปล่อยปละละเลย กระทำการด้วยความจริงจังรอบคอบและรัดหน้าเรื่อยไป

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อน เป็นบุพนิมิต ฉันท ไฉ ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำเป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของ อรายธัชฎาภิกขมรรค แก่ภิกษุฉันทนั้น”

“ธรรมเอก ที่มีอุปการะมาก เพื่อการเกิดขึ้นแห่งอารยธัชฎาภิกขมรรค ก็คือความถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท”

เราไม่เล็งเห็นธรรมอื่นแม้สักอย่างเดียวที่เป็นเหตุให้อารยธัชฎาภิกขมรรค ที่ยังไม่เกิด ก็เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นแล้ว ก็เจริญบริบูรณ์เหมือนอย่างความถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทนี้เลยฯ

“รอยเท้าของสัตว์บกทั้งหลาย ชนิดใด ๆ ก็ตาม ย่อมลงในรอยเท้าช้าง ได้ทั้งหมด รอยเท้าช้าง เรียกว่า เป็นยอดของรอยเท้าเหล่านั้น โดยความใหญ่ ฉันทิ กุศลธรรมทั้งหลายอย่างใด ๆ ก็ตามย่อมมีความไม่ประมาท เป็นมูล ประชุมลงใน ความไม่ประมาทได้ทั้งหมด ความไม่ประมาท เรียกได้ว่าเป็นยอดของธรรม เหล่านั้น ฉันทิ นั้น”

“ผู้มีกัลยาณมิตร จึงเป็นอยู่โดยอาศัยธรรมเอกข้อนี้ คือ ความไม่ประมาท ในกุศลธรรมทั้งหลาย”

“ธรรมเอกอันจะทำให้ยึดเอาประโยชน์ไว้ได้ทั้ง 2 อย่างคือ ทั้งทิฏฐธัมมิกัตถุ (ประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์เฉพาะหน้า หรือประโยชน์สามัญของชีวิต เช่น ทรัพย์ ยศ กามสุข เป็นต้น) และสัมปรายิกัตถุ (ประโยชน์เบื้องหน้าหรือ ประโยชน์ชั้นสูงขึ้นไปทางจิตใจหรือคุณธรรม) ก็คือความไม่ประมาท”

“สังขาร สิ่งที่กำลังจรรโลงตั้งขึ้น)ทั้งหลาย มีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ที่มุ่งหมายให้สำเร็จด้วยความไม่ประมาทเถิด”

“ความไม่ประมาท ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพื่อความดำรงมั่น ไม่เสื่อมสูญ ไม่อันตรายแห่ง สังขาร” ฯลฯ

ศุภนิมิตเรื่อง การสร้างเมืองลี้ อ.ลี้ จ.ลำพูน

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2538 ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ในวันที่ประชาชนต่างพร้อมใจ กันสรรเสริญบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยการประดับธงชาติ ทุกหลังคาเรือน ในวันที่เกือบทั้งวัน ตัวผมนายไพศาล แสนไชย ได้อยู่คอยต้อนรับแขก ผู้มาเยี่ยมที่บ้านหลายหมู่หลายคณะ ซึ่งแขกหมู่นี้แบ่งออกได้ 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่มีนิมิตถึง และมีจดหมายไป เมื่อได้รับจดหมาย มีความสนใจ จึงมาถามรายละเอียดที่บ้าน

2. กลุ่มที่ได้อ่านหนังสือเรื่องนิมิตที่พิมพ์แจก เมื่อได้อ่านแล้วมีความสนใจ

3. กลุ่มที่มีความทุกข์ใจ เช่น ครอบครัวมีภาระหนี้สิน ผัวเมียทะเลาะกัน มีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ในตัว รักษาไม่หาย ขอคำปรึกษาว่าเป็นวิบากกรรมอะไร เมื่อ ต้อนรับแขกทั้งวันแล้ว เวลาถึงมาถึง 3 ทุ่ม อาการง่วงนอนก็เกิดขึ้นกับตัวผม ซึ่งเป็น สัญญาณเตือนว่าจะต้องไปทำหน้าที่ในโลกวิญญูณ ซึ่งเป็นปกติวิสัยหรือเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำ

หลังจากเข้านอนไปแล้ว และได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบ ได้มีท่านทั้งสองมารับผมไป เหมือนเดิม คือ ครูปาคันธา และพญาพิงคราชก่อนจะพาผมไป ผมก็เห็นตนเองนอนอยู่ในลักษณะนอนหงาย มือวางอยู่ที่หน้าอก มือซ้ายเหยียดตรงไป ผ้าห่มเลยเอวมานิดหนึ่ง ท่านทั้งสองได้พาผมไปในลักษณะ ปลิวขึ้นไป โดยไร้จุดหมายปลายทางและไร้น้ำหนัก ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกล พอสมควร จึงได้พาลงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้าง เหมือนสนามฟุตบอล ท่านทั้งสองได้พาเดินจนพ้นขอบสนามนั้น

เมื่อพ้นขอบสนามถึงได้รู้ว่าตรงนั้น มีหัวถนนเกิดขึ้น ถนนนี้มีความกว้าง ประมาณ 10 วา และมีต้นไม้ขึ้น 2 ต้น ตรงหัวถนนนั้น ต้นไม้นี้แผ่กิ่งก้านสาขา คล้ายต้นไม้ มีใบและดอกคล้ายต้นทานตะวัน ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณ นั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปตามถนน ซึ่งผมได้สังเกตเห็นว่าเป็นบ้านเมืองหนึ่ง บ้านเมืองนี้แต่ละหลังเป็นทรงจัตุรมุขขนาดกลาง และห่างกัน ประมาณ 10 วัน ต่อหลัง

จนได้มาหยุดที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านหลังขวามือ ท่านพญาพิงคราช ได้บอกว่าบ้านหลังนี้เป็นลำดับที่ 75 ของแถวนี้ ชั้นนี้ อันดับที่ 74 ท่านพูดพร้อมกับชี้มือไปเป็นเจ้าของชื่อ เจ้าอินทศักร์ศรี ส่วนอันดับที่ 76 เป็นของคนชื่อ “ส่วนบุญ” จากจังหวัดลำพูน แต่อันดับที่ 75 เป็นของใคร เดียวไปถามพูดคุยกับเขา ซึ่งถึงเวลา ที่จะพูดคุยกันแล้ว

ท่านทั้งสองคือ ท่านครูบาคันธา และ ท่านพญาพิงคราช ได้พาผมเดิน เข้าไปที่บ้านทรงจัตุรมุขหลังนั้น ซึ่งในทีนั้น ผมได้สังเกตเห็นผู้หญิงคนแก่อายุ 80 กว่าปี นั่งลักษณะต้อนรับและรอคอยอยู่แล้ว เมื่อเห็นคณะของผมไป ผู้หญิงคนนั้น มีลักษณะอาการนอนน้อมและเชิญขึ้นบ้าน โดยบนบ้านมีเก้าอี้เรียงกันอยู่ 4 ตัว โดยครูบาคันธาได้รับเชิญนั่งหัวสุด ถัดมาก็พญาพิงคราช และตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ส่วนหญิงคนชราที่นั่งเก้าอี้อีกฟากหนึ่ง

ผมสังเกตเห็นหญิงชราคนนั้น จากการแต่งกายนั่งเสื่อทรงกระบอกแขน ยาวสีฟ้า ปลายแขนห้อยด้วย ภู ไร่ผมเกล้ามวย นุ่งผ้าสีลายเครือเถา รัดเข็มขัดสีทอง คุระยิบระยับงามตามีอะไรหรือเรื่องราวอย่างไรที่จะพูดคุยหรือส่งไปยังโลกมนุษย์ก็พูดคุย และส่งไป ได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้สั่งกัน

จากนั้นผู้หญิงชราจึงได้ยกมือไหว้ เป็นคารวะนอนน้อมแล้วพูดออกไปว่า กราบนมัสการท่านครูบา คันธา และท่านพญาพิงคราช ตลอดถึงนายไพศาล ผมได้ ยกมือไหว้ตอบท่าน มาถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชได้สะกิดให้ผมตั้งใจฟังเรื่องราว ที่ผู้หญิงชรานั้นจะได้เล่าต่อ

ผู้หญิงชราจึงได้หันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าว่า “รู้จักแม่ฮ้อย (คุณยาย) มัย” ผมตอบว่า “ไม่รู้จัก” ผู้หญิงชราก็หัวเราะขึ้นนิดหนึ่ง แล้วพูดต่อว่า “เกิดคนละครพ ละยุคจึงไม่รู้จักกัน” ท่านพูดไปมีอาการยิ้มเล็กน้อย ถ้าไม่รู้จักก็จะบอกให้ ตัวแม่ฮ้อยหรือคุณยายมีชื่อว่า “นางจามรีศรีทัญวรงค์” เป็นต้นแก้ว หรือหัวหน้าสร้างบ้านป่าเมืองคงให้เป็นบ้านเมือง เป็นที่อยู่อาศัยของหมู่คนเมืองที่วานี้คือ “เมือง” มาถึงตอนนี้ทำให้ผมตั้งใจฟังมากขึ้น ท่านบอกว่า ตัวท่านเองเป็นคนที่ยื่น ไม่ใช่คนเมือง แต่เป็นคนเมืองไชยปราการ (อำเภอฝาง ปัจจุบัน)

พ่อแม่เป็นคนสวรรค์โลก ชื่อว่า พ่อคำเรื่อง แม่คำสา มาค้าขายอยู่เมือง ไชยปราการ คลอดลูกอยู่ที่นั่น

เรื่องที่ตัวแม่ฮ้อยจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องของสร้างบ้านแปลงเมือง ซึ่งบางเรื่องทางโลกมนุษย์ก็รู้อยู่แล้ว จะเล่าเฉพาะที่ทางโลกมนุษย์ยังไม่รู้ ตัวแม่ฮ้อย ได้อพยพจากเวียงไชยปราการมาเมื่อปี พ.ศ. 1950 สาเหตุที่อพยพมาเพราะว่าเกิด โรคระบาด (โรคห่า) ทำให้ผู้คนล้มตาย ได้อพยพคนมา 100 ครอบครัว มีคน อพยพตามมา 318 คน มาพร้อมกับ สมณะ ซี พรหมมณ และช่างแต่งช่างแต้ม (ช่างออกแบบ) ได้อพยพมาจากเวียงไชยปราการมาทางเชียงดาว มาเวียงพิงค์ (เชียงใหม่) ผ่านเมืองหริภุญชัย และสุดท้ายมาตั้งที่ เมืองลี่ ก่อนมาได้ตั้งอธิฐาน ว่าถ้าช่างพาหนะไปหยุดที่ไหน ก็จะตั้งบ้านแปลงเมืองที่นั่น หรือแสดงกริยาผิด สังเกตก็จะตั้งบ้าน

แปลงเมือง โดยได้บันบานศาลกล่าว ก่อนออกเดินทาง จุฑารูป เทียนขมุนมเทวดา และบอกกล่าวแม่พระธรณี ด้วยดอกไม้ธูปเทียน ช้างตัวนี้ได้ เดินทางมาตามลำดับและได้หยุดทำทักษิณาที่เมืองลี จึงได้ตกลงสร้างบ้านแปลงเมือง และตั้งชื่อเมืองตามสายน้ำที่ไหลผ่าน คือ แม่น้ำลี และตามเหตุการณ์ ของตัวของที่นิมิตต้องหลบลิ้นนี้ภัยมา

การสร้างบ้านแปลงเมืองได้สร้างเมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1951 โดยได้ให้ช่างก่อกำแพงล้อมรอบ ตามที่ปรากฏให้เห็นตามซากในปัจจุบัน และได้สร้างวัดในเมืองนั้นด้วย คือ วัดแท่นคำ วัดพระธาตุ 5 องค์ วัดพระธาตุองค์เดียว ในตอนนั้นได้มีช่างผู้เป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้างแปลงเมือง สร้างวัด ในการก่อสร้างได้แบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่ม โดยมีหัวหน้าของแต่ละกลุ่มไว้ ดังนี้

1. กลุ่มปั้นก้อนอิฐ
2. กลุ่มก่อสร้างกำแพง
3. กลุ่มพ่อครัว แม่ครัว

ส่วนการแผ้วถางพื้นที่ได้ช่วยกันทั้งหมดทุกคน

1. กลุ่มปั้นก้อนอิฐมีหัวหน้าชื่อ **เจ้าขุนเมืองวงศ์**
2. กลุ่มก่อสร้างกำแพง มีหัวหน้าชื่อ **เจ้าขุนท้าวเปิก** ผู้เป็นคนชอบสร้าง กำแพงเมืองและชอบดูแลรักษาแม่น้ำเป็นนิสัย

3. กลุ่มพ่อครัวแม่ครัว มีหัวหน้าฝ่ายชายชื่อ **เจ้าขุนโสภ** หัวหน้าฝ่ายหญิง ชื่อ **เจ้านางแสนอิน** เมืองลีได้สร้างใช้เวลา 2 ขวบไขว้ (2 ปีเต็ม) ถึงเสร็จเรียบร้อย และแต่ละ กลุ่มก็คุมคน 10 คน ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการก่อสร้าง มีชื่อดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มปั้นก้อนอิฐ มีชื่อดังนี้

นายบุญเมืองใหญ่
 นายบุญเมืองน้อย
 นายสั้น
 นายฟู
 นายแสน
 นายเมือง
 นายมา
 นายยก
 นายฝ่าย
 นายจั่น

กลุ่มที่ 2 กลุ่มก่อสร้างกำแพง

นายยก
นางปาง
นายกาบ
นายบุญ
นายฝัน
นายคำแสน
นายท่าว
นายหอม
นายเฮือน

กลุ่มที่ 3 พ่อครัวแม่ครัว

นายอินคำ
นายชันแก้ว
นายเย็น
นายทอง
นายเชิง
นางปิม
นางสุจา
นางคำมา
นางคำน้อย
นางปา

ช่วงระยะเวลาการก่อสร้างได้กระทำโดยความสามัคคี สนุกสนาน เพลิดเพลิน เช่น มะขี้เป้า เล่นหมากเก็บ เล่นเขาวงกต คือทำงานด้วยความ เพลิดเพลิน ไม่เคยเครียดในการทำงาน ใครทำงานมากจะได้รับรางวัลจาก พระนางจามรีโดยได้เป็นเกลือ และเงินทองบ้าง แต่ถ้าใครทำไม่ดีก็ต้องถูกทำโทษ เช่นกัน การก่อสร้างได้แล้วเสร็จ 2 ปีไขว้ ได้ทำบุญฉลองบ้าน ฉลองเมือง เมื่อเดือน 7 เหนือขึ้น 15 ค่ำ พ.ศ. 1953 โดยได้ทำบุญในวันนั้น ได้อาราธนานิมนต์พระเถระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จำนวน 19 รูป มาเจริญพุทธมนต์สมโภชบ้านเมือง และวัดวาอารามต่าง ๆ ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

ท่านครูบาศิริวงศ์โสเถร	วัดละโว้ อ. หางดง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาแก้ว กัญจน	วัดป่าแดงหลวง อ. เมือง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาอินทนนท์	วัดเวฬุการาม (วัดอิทธิลปัจจุบัน) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาโพธิโก	วัดพุทธาราม (วัดหนองเจดีย์) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาอภิชัยโช	วัดพระยืน อ. เมือง จ. ลำพูน

ท่านครูบากัมภีโร	วัดสังฆราม (ประตูลี อ. เมือง จ.ลำพูน)
ท่านครูบาจันธิมา จันธิโย	วัดมหาวนาราม (วัดมหาวัน จ. ลำพูน) ที่
ท่านครูบาเป็ง ญาณวิชิโย	วัดตาลเนิ้ง (วัดป่าตาล อ. ป่าซาง จ. ลำพูน)
ท่านครูบาพุทธา อภิวัังโส	วัดมหานที (วัดธรรมสังเวช) อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาจันคำ จันทวันโณ	วัดหนองโจง อ. ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาปวง ญาณทโร	วัดสันกำแพงงาม อ. ป่าซาง จ.ลำพูน
ท่านครูบาคำปัน ญาณวีโร	วัดสันสำหรี (วัดร้างปัจจุบัน) เขตกองงาม อ.ป่าซาง จ. ลำพูน
ท่านครูบาแก้ว กาวิชโย	วัดเวียงดั่ง อ.หางดง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบาชติยะ	วัดป่าลาน อ. เมือง จ. ลำพูน
ท่านครูบาญาณะ ธรรมปัญญา	วัดท่านาง อ. เกิน จ.ลำปาง
ท่านครูบาสิง สิริจันโท	วัดดอนชัย อ.เกิน จ. ลำปาง
ท่านครูบาอินสม อินทวันโณ	วัดดอยน้อย อ. จอมทอง จ. เชียงใหม่
ท่านครูบากาบ กาวีโร	วัดสุทิวาส (วัดโป่งรู อ.ป่าซาง จ.ลำพูน)
ท่านครูบามิน มุนินโธ	วัดพระคงฤาษี อ. เมือง จ. ลำพูน

ในวันทำบุญ ทุกคนก็มีอนุโมทนาสาธุ ทำจิตใจให้ชื่นบาน ประกอบด้วย ศรัทธาเป็นที่ตั้ง เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว ก็ได้อธิษฐานจิตต่อพระเถระทั้ง 19 รูป ทุกคน ว่า บางคนก็ขอให้เกิดมาในภพใดชาติใดก็ได้ให้มาอยู่ดูแลรักษาบ้านเมืองนี้ บางคน ก็ขอให้เกิดมาเป็นเจ้าคนนายคน บางคนก็ขอให้เกิดมาเป็นพระเพื่อสืบทอด พระศาสนา บางคนขอให้เกิดมาเป็นผู้ไฝ่บุญ บางคนขอให้เกิดมาเป็นหมอดูแล รักษาคน พระสงฆ์ทุกองค์เมื่อรับทราบแล้ว ก็ขอให้บุญที่ทำให้สำเร็จตามความ มุ่งมั่นปรารถนาของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ทั้งบุญและกรรมก็มีเหตุและปัจจัยส่งผลให้ แต่ละคนไปเกิดตามแรงบุญและกรรม ดังนี้

กลุ่มที่ 1

เจ้าขุนเมืองวงศ์	เกิดมาชาตินี้ คือ นายธวัช มกรพงษ์ ไม่บอกที่อยู่ในโลกมนุษย์ รู้จักเอง
นายบุญเมืองใหญ่	เกิดมาชาตินี้ คือ นายโสภณ ประภาพจน์
นายบุญเมืองน้อย	เกิดมาชาตินี้ คือ นายอมรทัต ธีรัตศกุล
นายสัน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายประมวล จินลานนท์
นายฟู	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสุชาติ รัฐคำไทย
นายแสน	เกิดมาชาตินี้ คือ ประถม ศิริมาลา
นายเมือง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายชวน สุริยะจันทร์
นายมา	เกิดมาชาตินี้คือ ท่านสาธุเจ้าป็น วัดพวงคำ อ. ลี้

นายยก	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าจันทร์ภักษ์ วัดบ้านกลาง อ.ลี้
นายฝ่าย	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าอุ้น วัดนากลาง อ.ลี้
นายขึ้น	เกิดมาชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าพุทธินเรศ จันทยวังโส วัดพระธาตุกลางเวียง

อ. ลี้

กลุ่มที่ 2

เจ้าขุนท้าวเป็ก	เกิดมาชาตินี้ คือ นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน
นายยก	เกิดมาชาตินี้ คือ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี
นายปวง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสิทธิพร เกียรติศิริโรจน์
นายกาบ	เกิดมาชาตินี้ คือ นายดำรง วรศิริรินทร์
นายบุญ	เกิดมาชาตินี้ คือ นายทวี แก้วเรือน
นายปัน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายกมลพันธ์ ศัลยพงศ์
นายคำแสน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสิทธิศักดิ์ พรหมรัตน์
นายคำกลม	เกิดมาชาตินี้ คือ นายสมชาย เทียววงศ์สุวรรณ
นายท้าว	เกิดมาชาตินี้ คือ นางศิริเกตุ ทับพระमार
นายหอม	เกิดมาชาตินี้ คือ นายนิคม เกิดขันหมาก
นายเฮือน	เกิดมาชาตินี้ คือ นายอดุลย์ หมู่พยัคฆ์

กลุ่มที่ 3

เจ้าขุนโสภา คนอื่นจะบอกให้	เกิดมาชาตินี้ คือ นายบรรโลม ภูซงคกุล คนนี้ไม่ บอกที่อยู่เป็นหน้าที่ของ
นายอินคำ	เกิดมาชาตินี้ คือ นายเกตุ จันทะ
นายขันแก้ว	เกิดมาชาตินี้ คือ นายมา อุตสาพะแล
นายเย็น	เกิดมาชาตินี้ คือ นายศรี ไล ยากันทา
นายทอง	เกิดมาชาตินี้ คือ นายพร แสนกัน
นายเป้ง	เกิดมาชาตินี้ คือ มีบุญเกิดมาเป็นพระชื่อ ตูดวงจันทร์ กิตติฐานัน วัดวังมน

อ.ลี้ อันดับที่ 2-6 เป็นหน้าที่ของนายทวี แก้วเรือน จะบอกว่าเขาอยู่ที่ไหน ทำหน้าที่อะไร

เจ้านางแสงอัน	เกิดมาชาตินี้คือมีบุญเกิดเป็นชายชื่อ นายอำนวย เมืองใจ
นางปิม	เกิดมาชาตินี้คือ นายสนิท มุลรัตน์
นางสุจา	เกิดมาชาตินี้คือ นายบันเทิง ไทยสี
นางคำมา	เกิดมาชาตินี้คือ นายเสาร์คำ ตุ่นงาม
นางคำน้อย	เกิดมาชาตินี้คือ นายอัฐพงษ์ แซ่แต้
นางเปา	เกิดมาชาตินี้คือ นายชิด แก้วยา

อันดับที่ 7-12 เป็นหน้าที่ของนายทวี แก้วเรือน จะบอกให้

พระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ จำนวน 19 รูป

ท่านครูบาศิริวังโสเถร เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาศรีวิชัย ศิริวิชัยโย ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์ แดนธรรม
 ท่านครูบาแก้ว กัญจน เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาศรี วัดสะแก อ.อุทัย จ. อุทัย
 ท่านครูบาอินทนนท์ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาชุ่ม วัดบางโค่นอก กทม.
 ท่านครูบาโพธิโก เกิดมาชาตินี้คือ ครูบากั่น วัดพระญาติการาม จ. อุทัย
 ท่านครูบาอภิชัยโย เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาอุปโล วัดดอยแต อ. แม่ทา จ. ลำพูน
 ท่านครูบากั คัมภีโร เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาชัตติยะ วัดป่าเหียง อ. ป่าซาง จ.ลำพูน
 ท่านครูบาจันทิมา จันทิโย เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเอี่ยม วัดหนั่ง อ. บางขุนเทียน กทม.
 ท่านครูบาเป้ง ญาณวิชัย เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเนียม วัดเสาธงทอง อ. เมือง จ. ลพบุรี
 ท่านครูบาพุทธา อภิวัังโส เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาชั้น วัดนกกะจาบ จ. อุทัย
 ท่านครูบาจันคำ จันทวัังโส เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเผือก วัดกึ่งแก้ว จ. สมุทรปราการ
 ท่านครูบาปวง ญาณโพธิ์ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาพิง วัดรางบัว กรุงเทพฯ
 ท่านครูบาคำปิ่น ญาณวีโร เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาเร่ง วัดน้อยนางหงส์ กรุงเทพฯ
 ท่านครูบาแก้ว กาวิชโย เกิดมาชาตินี้คือ ครูบา วัดทองคั่ง จ. สมุทรปราการ
 ท่านครูบาชัตติยะ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาช้าง วัดโปรดเกษเชษฐาราม จ. สมุทรปราการ
 ท่านครูบาญาณะ ธรรมปัญโญ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาดำ วัดสนามจันทร์ จ. ฉะเชิงเทรา
 ท่านครูบาสิง สิริจันโท เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาสาย วัดอินทาราม กรุงเทพฯ
 ท่านครูบาอินสม อินทวัฒน์ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาอภิชัย ขาวปี วัดพระบาทผาหนาม อ.ลี จ.

ลำพูน

ท่านครูบากาบ กาวีโล เกิดมาชาตินี้คือ ครูบาสิงฆะ อยู่วัดจามเทวี อ.เมือง จ. ลำพูน
 ท่านครูบามิน มุนิโซ เกิดมาชาตินี้คือ ครูบามหายศ อยู่วัดท่าวังพร้าว อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

พระเถระทุกรูป ปัจจุบันมรณะภาพทั้งหมดแล้ว ขณะนี้อยู่แดนทิพย์แดน ธรรม มาเกิดอีกไม่เกิน 2
 ชาติ ก็หมดเชื้อเกิดแล้ว

จากนั้น เจ้าแม่จามรีก็ได้พูดว่า ในตอนนั้นมีหลานชาย 2 คน มาด้วย ชื่อ คำสิงห์ กับอุบคำ ซึ่งปัจจุบัน
 ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดเหมือนกัน ได้ชื่อว่า

1. นายคำสิงห์ เกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า นายสุกิจ ทฤษฎีรักษ์ คนรู้จักกันอยู่
2. นายอุบคำ เกิดมาชาตินี้ ชื่อว่า นายแพทย์บุญส่ง เมธากุลชาติ ซึ่งหลานคนนี้จะพบในโอกาสไม่กี่ปีนี้นี้ ถ้าพบแล้วหมายความว่า เรื่องนี้ถึงเวลาเปิดเผยแล้ว

เออ...นี่นะไพศาล เจ้าแม่จามรีได้พูดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในสมัยนั้นได้มีหมู่ คนป่าคนดง (คนพื้นเมือง) ที่อยู่
 อาศัยในถ้ำนี้มาก่อน เมื่อทราบว่าเจ้าแม่จามรี ได้มาสร้างบ้าน สร้างเมืองที่นี่ก็มีความรู้สึกดีใจอย่างมาก ๆ จึง
 ได้รวมตัวกันมา สวามิภักดิ์ ตัวข้าฯ (เจ้าแม่จามรี) และขออาสาเป็นผู้รับใช้ (ข้าทาสบริวาร) และใน การสร้าง
 บ้านสร้างเมืองในครั้งนี้ด้วย ตัวข้าฯ (เจ้าแม่จามรี) ขอบอกชื่อเฉพาะคนที่ สำคัญ ๆ ดังนี้ละ ไพศาล เจ้าแม่ฯ
 พุดกับผม (ไพศาล) แล้วก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย

นายน้อยเครื่อง	นายน้อยใจ	นายน้อยอ้ม
นายหนานแก้ว	นายหนานก้อน	นายหนานถึง
นายน้อยปัน	นายหนานปั้น	นายหนานสุข
นายน้อยยวง	นายหนานอุด	นายหนานสม
นายหนานอ้าย	นายน้อยตัน	นายหนานปิด
นายน้อยจันทร์	นายน้อยยศ	นายน้อยหมื่น
นายหนานพรหม	นางสุจา	นางค่าน้อย
นายอุป	นางบัว	นางแบบ
นางแสงอื่น		

ซึ่ง ทุก ๆ คนที่ได้เอ่ยนามมานี้ ก็มีบุญกุศลได้สร้างสมมาในอดีตชาติ จึงทำให้เกิดมาในโลกมนุษย์ชาตินี้ ซึ่งบางคนก็เกิดมาสมดังตั้งใจและสมปรารถนา ของตัวเอง แต่บางคนก็ไม่สมปรารถนา ซึ่งเป็นไปตามวิบากกรรมของแต่ละคน และแต่ละคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิดมาคนละหลายภพหลายชาติ และชาตินี้ทุกคน ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่มีใครไปเกิดเป็นสัตว์อสุรกาย เดรัจฉาน แม้แต่คนเดียว ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

นายน้อยเครื่อง	เกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ สรพาสน์ ทัพภมาน
นายน้อยใจ	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอ ชื่อ หมอประเสริฐ เกียรติประวัติ (อ้อ...คนนี้ผมรู้จัก ไฟศาลพุทธรู้)
นายน้อยอ้ม	เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า นายวีรโชติ ทุมมานนท์
นายหนานแก้ว	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวีรธรรม เนียมน้ำเพชร
นายหนานก้อน	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า หมอวิโรจน์ วัชรจรรณันท์
นายหนานถึง	เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิทักษ์ ศรีสระพัฒน์
นายน้อยใน	เกิดมาในชาตินี้เป็นทหารชื่อ ศรินทร ฐูปกล้า
นายหนานใน	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายชำนาญ พงนา
นายหนานสุข	เกิดมาในชาตินี้ เป็นหมอชื่อ หมอสมใจ การศักดิ์
นายน้อยยวง	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมส่วน ขอนดอน
นายหนานอุด	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายเดวิทย์ ทัพภมาน
นายหนานสม	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายโกสินทร์ จันทร์หอม
นายหนานอ้าย	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายนิรันดร์ จันทร์หอม
นายน้อยตัน	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบูรณ์ จันทร์หอม
นายหนานปิด	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายกฤษฎา โชติติลก
นายน้อยจันทร์	เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายศิริชัย โชติกมล
นายน้อยยศ	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอประเสริฐ เสตสุบรรณ
นายน้อยหมื่น	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอสีบพงศ์ วิจิราณญาณ
นายหนานพรหม	เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอชื่อ หมอทรงพล วีระสิงห์

นายสุจา	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า เพ็ญพรรณ โชติติลก
นางคำน้อย	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า รวิพรรณ โชติติลก
นางอุป	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า จินดารัตน์ ฐูปกล้า
นางบัว	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า วลัย มณีโชติ
นางแบบ	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า วินุกุล พิระสิงห์
นางแสงถิ่น	เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า ลลนา เสตสุบรรณ

บุคคลทั้ง 25 คน ที่ได้กล่าวนามมานี้ ตัวข้า (เจ้าแม่จามรี) ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะต่อไปจะได้รู้จักกัน หลังจากเรื่องนี้แพร่ออกไปได้ไม่นาน

พระนางจามรี ได้พูดว่า ถ้าพบคนกลุ่มนี้แล้ว ก็ขอให้ช่วยเตือนจิตเตือนใจ เขาในเรื่องการทำบุญทำทานในบุญกิริยาวัตถุ 10 ประการ ให้นำหนักแน่นในการ ทำบุญรักษาศีล 5 ให้ดีที่สุด แล้วทุกคนที่ยังไม่หมดเชื้อ เกิดก็ต้องมาเกิดใน โลกมนุษย์อีกครั้ง โดยจะได้ชื่อในโลกมนุษย์ว่า พร้อมทั้งวิบากกรรมของแต่ละคน ทั้งชาตินี้ และชาติหน้า ตลอดถึงแนวทางแก้ไขวิบากกรรมอันนั้น (ทั้งเรื่องนี้ ผู้เกี่ยวข้องมีความสนใจอย่างไร ก็ให้ติดต่อ กับผมได้ (นายไพศาล) ผมจะพิจารณา บอกเป็นราย ๆ ไป) ส่วนตัวพ่อและแม่ท่าน

1. พ่อคำเรื่อง เกิดมาชาตินี้คือ คุรบาชัยวงศาพัฒนา วัดพระบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน
2. แม่คำสา ปัจจุบันเป็นเทพอยู่เบื้องบนยังไม่มาเกิด ส่วนข้างที่นำท่านมา ชื่อ จิเมลิ ปัจจุบันชื่อ นาย ประสาน อินทจันทร์ อยู่บ้านเลขที่ 482 หมู่ 1 ต. ป่าไผ่ อ.ลี้ จ.ลำพูน

สำหรับบ้านเมืองที่สร้างมาแล้ว ร่างไปก็เพราะสาเหตุตามที่โลกมนุษย์ ได้รู้ไม่จำเป็นต้องเล่าบุญคุณ โทษ คนที่ไม่ทราบเรื่องบาปบุญคุณโทษก็อย่าบอก ให้เขาทราบ เพราะจะเป็นวิกรรมต่อเขาไปทุกภพ ทุกชาติ จะไม่ติดกับตัวคนนั้น เป็นการสร้างวิบากกรรมขึ้นมา

จากนั้นคุรบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้ลาเจ้าแม่จามรีเพื่อไปธุระเรื่อง อื่น ๆ อีก ซึ่งหลังจากลาจาก ที่นั่นแล้ว คุรบาคันธาและพญาพิงคราช ก็ได้พาผม ไปรู้เรื่องเกี่ยวกับบุพกรรมของแต่ละคน ดังนี้

1. นายชูชีพ แร่งใหม่ 195 หมู่ 9 ต. แก้งสนามนาง อ. แก้งสนามนาง จ. นครราชสีมา
2. คุณบุญเสริม เสถียรธรรมวิทย์ 470 ต. คลองซึกพระ อ.ดลิ่งชัน กทม.
3. คุณสุนันท์ พุ่มเถื่อน กองคลังแพทย์ กรมแพทย์ทหารบก อ.พญาไท กทม.
4. นายสำราญ ใจดา 112/2 หมู่ที่ 7 ต. ดลิ่งชัน อ. บ้านด่านลานหอย จ. สุโขทัย
5. นายทองหล่อ หิรัญเขว่า 209 หมู่ที่ 1 ต. บ้านเพชร อ. บำเหน็จณรงค์ จ. ชัยภูมิ

เมื่อได้เรื่องราวมากมายแล้ว ท่านคุรบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผมกลับมาลักษณะลง ๆ มาถึงที่ไหนไม่ทราบ ก็สะดุ้งตื่นนอน เป็นเวลา 5.30 น. ของเช้ามีดวันที่ 6 ธันวาคม 2538 และจำเหตุการณ์นั้น ไว้ เมื่อถึงเวลา ก็เขียนเชิงบันทึกให้ทราบตามนี้

มังคะลังนิมิต ดังกล่าวยังนิมิตความฝัน ก็จบเพียงเท่านี้ก่อนแล้ว